

Οι «μαρξιστές» της *Εποχής* για το Κυπριακό

Χωρίς να θέλουμε να φτιάξουμε κάποιο σίριαλ, αποφασίσαμε να ξανα-αναφερθούμε στο ζήτημα της απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων για το οποίο γράψαμε στην *Εποχή* της 24-12-06.

Αφού ο σ. Κολοकाσιδης, μέλος της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, μας τίμησε με μια απάντηση παρά το «κατάντημά» μας, όπως αναφέρει, και παρά το ότι μας θεωρεί μαρξιστές εντός εισαγωγικών, θέλουμε κι εμείς να πάρουμε τη σκυτάλη για τη συνέχεια. Ας σημειώσουμε ότι δεν αναφερθήκαμε στο μικρό μας άρθρο στην πολιτική του ΑΚΕΛ, αν και φυσικά οι ιδέες που το άρθρο αυτό περιέκλειε είναι κριτικές για την πολιτική του. Θεωρούμε ότι το Κυπριακό είναι ένα διεθνές ζήτημα, και ο λόγος για τον οποίο ενδιαφερόμαστε περισσότερο γι' αυτό παρά για κάθε άλλο, είναι γιατί εμπλέκεται ο ελληνικός εθνικισμός, ο οποίος μας αφορά άμεσα, οι ελληνοτουρκικές διαφορές και οι υπερβολικοί εξοπλισμοί με βάση αυτό το επιχείρημα, αλλά και γιατί το Κυπριακό αποτελεί το πεδίο άσκησης επεκτατικής πολιτικής του ελληνικού κράτους αλλά και διαφόρων φανερών και κρυφών κλάδων του παρακράτους, εδώ και 50 τουλάχιστον χρόνια.

Πρώτον, ο σ. Κολοकाσιδης, αντιμετωπίζοντας την Τουρκία με ψυχροπολεμικό τρόπο, δηλαδή ως τον αιώνιο και απόλυτο εχθρό, όπως έκαναν κάποτε οι ΗΠΑ με την ΕΣΣΔ, κατηγορεί το άρθρο μας ότι, έτσι όπως είναι, «ευχαρίστως θα το δημοσίευαν όλες οι εφημερίδες στην Τουρκία καθώς και πολλές τ/κυπριακές εφημερίδες». Εδώ έχει δίκιο. Γιατί στην Τουρκία υπάρχει κάποια ελεγχόμενη ελευθερία του τύπου, και πράγματι οι τουρκικές εφημερίδες θα μπορούσαν να το δημοσιεύσουν αν κάποιοι φίλοι ή φίλες μας από την αριστερά το μετέφραζαν και το προωθούσαν. Ακόμα περισσότερη ελευθερία του τύπου έχει κατακτηθεί στη Βόρειο Κύπρο, και για τον ίδιο λόγο θα μπορούσε κι εκεί να δημοσιευθεί. Όμως, ο σ. Κολοकाσιδης ξεκινάει το άρθρο του με την προφανή άποψη ότι «εκεί» δημοσιεύονται μόνο αυτά που ευνοούν την πολιτική της Άγκυρας. Η πραγματικότητα, ευτυχώς, είναι αρκετά διαφορετική. Ας ελπίσουμε ότι ένα τέτοιο αιρετικό άρθρο θα μπορούσε να δημοσιευτεί και στο έδαφος της Κυπριακής Δημοκρατίας, όπου, όπως και στην Ελλάδα, δεν είναι ιδιαίτερα δημοφιλείς οι φωνές που συγκρούονται με την κατεστημένη σκέψη.

Δεύτερον, παραδέχεται ότι υπάρχει απομόνωση των Τ/Κυπρίων, ή λεγόμενη απομόνωση τους, όπως αναφέρει, και ότι αυτή είναι απότοκο της εισβολής και κατοχής. (Όσο για την εισβολή, ας την αφήσουμε για κάποια άλλη στιγμή, δεν ξεχνούμε ότι δυστυχώς έγινε μετά από κάποιο πραξικόπημα της ελληνικής χούντας με τη βοήθεια βέβαια των Κυπρίων εθνικιστών με την αρωγή και τη συμβολή της ελληνικής χούντας, το 1974, αν δεν μας απατά η μνήμη μας). Φυσικά η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας κάνει ότι μπορεί για να συνεχιστεί αυτή η απομόνωση, και να τιμωρείται η Τ/Κυπριακή κοινότητα, μέχρι που η Τουρκία να αποσύρει τα στρατεύματά της και να επανέλθει η Κυπριακή Δημοκρατία στην προ του 1974 εποχή. Μα, μήπως ξέχασε ο σύντροφος, ότι η διχοτόμηση και η πράσινη γραμμή υπήρχε από το 1964, 10 χρόνια δηλαδή πριν την τουρκική εισβολή και κατοχή; Μήπως ξέχασε επίσης ότι ο οικονομικός στραγγαλισμός των Τ/Κ υπήρχε και καθ' όλη αυτή τη 10ετία με την πολιτική του Μακαρίου; Μήπως ξέχασε το σχέδιο Ανάν, το 2004, που το κόμμα του, ενώ αρχικά είχε πει ότι ήταν θετικό αλλά ήθελε κάποιες εγγυήσεις, τελικά ζήτησε την καταψήφισή του από την Ε/Κυπριακή κοινότητα; Τι θα κάνουμε τώρα, μέχρι ένα νέο σχέδιο επανένωσης της Κύπρου προκύψει από τον ΟΗΕ, κάτι για το οποίο καμία σπουδή δεν υπάρχει από την Κυπριακή Δημοκρατία ή από το ΑΚΕΛ; Θα αρνούμαστε στους Τ/Κύπριους το εμπόριο, την άμεση επικοινωνία με τον έξω κόσμο, την πολιτιστική παρουσία τους σε κάποιες διεθνείς διοργανώσεις κ.λπ.; Γιατί η κυπριακή κυβέρνηση, ναι μεν έχει συμφωνήσει στα λόγια για την άρση της απομόνωσης, αλλά δεν παίρνει μέτρα γι' αυτό. Γιατί έχουμε αντίθετη πολιτική με τα άλλα εμπάργκο που έχουν ταλαιπωρήσει αφάνταστα άλλους λαούς, όπως του Ιράκ, της Σερβίας, της Κούβας, κ.λπ.; Το ΑΚΕΛ έχει πράγματι άμεση ευθύνη γι' αυτή την πολιτική, στο βαθμό που στηρίζει έναν πρόεδρο με ακροεθνικιστικό παρελθόν, που επιπλέον έχει ένα κόμμα πολύ μικρότερο του ίδιου. Και στο βαθμό που συμμετέχει στην κυβέρνηση.

Η χρήση από εμάς του όρου λαός και λαοί, όταν αναφερόμαστε στις δύο κοινότητες του νησιού, δεν οφείλεται στην υποστήριξη της πολιτικής της Άγκυρας, επειδή ακριβώς δεν τη θεωρούμε μαρξιστική, αλλά σε μια συνήθεια που έχουμε και που πράγματι πρέπει να την αλλάξουμε, μια και η πίστη μας στο γεγονός ότι ο λαός αυτός είναι ενιαίος και πρέπει να απολαμβάνει ισότητας ανεξαρτήτως εθνικότητας, έχει καταγραφεί επανειλημμένα μέσα από τις θέσεις μας και τις ενέργειές μας.

Η καταπίεση των Τ/Κυπρίων από τους οικονομικά ευημερούντες Ε/Κυπρίους είναι γεγονός, και όχι ένα τάχα, με τη διαφορά ότι η καταπίεση γίνεται από την Ε/Κυπριακή αστική τάξη και όχι από τους απλούς ανθρώπους της Ε/Κυπριακής κοινότητας. Και φυσικά μπράβο στην ΠΕΟ (αντίστοιχο της ΓΣΕΕ) «που έχει οργανώσει απεργίες εκεί που διαπίστωσε παραβίαση των συλλογικών συμβάσεων σε βάρος Τ/Κυπρίων εργαζομένων». Αλλά και είναι αυτονόητη υποχρέωσή της, φυσικά.

Εμείς ζητούμε τον τερματισμό της τουρκικής στρατιωτικής κατοχής στη Βόρειο Κύπρο, όπως και το ΑΚΕΛ, αλλά οι Τ/Κύπριοι εκφράζονται αυτή τη στιγμή από ένα μη αναγνωρισμένο κράτος, την Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου, η οποία όμως κατά τα τελευταία χρόνια έχει γίνει επίσημος συνομιλητής σε διεθνή φόρα αλλά και με την κυπριακή κυβέρνηση. Η δημιουργία αυτού του κράτους είναι ένα αρνητικό γεγονός, προϊόν βεβαίως της κατοχής, που όμως έχει πλέον μια ζωή τριάντα ετών και η διάλυσή του πρέπει να συνδυάζεται με την επανένωση με βάση τη διζωνική δικοινοτική ομοσπονδία όπως έχει γίνει κοινά αποδεκτό. Η άρνηση κάθε σχεδίου επανένωσης απλώς παγιοποιεί ακόμα περισσότερο αυτό το μικρό και μη αναγνωρισμένο κράτος.

Ο σ. Κολοκασίδης μιλά για «την Τουρκία» και τους «Τουρκοκύπριους» σαν να πρόκειται για ενιαία και αδιαίρετα Υποκείμενα, χωρίς εσωτερικές αντιφάσεις και συγκρούσεις, διαφορετικές στρατηγικές κ.ο.κ. Στο πλαίσιο αυτής της απαράδεκτης για έναν αριστερό ιδεολογίας, δεν έχει υποπτευθεί ότι στη Β. Κύπρο έλαβε χώρα ένα μεγαλειώδες κίνημα που ανέτρεψε τον Ντενκτάς και άφησε συγκεκριμένα θεσμικά και διεθνοπολιτικά ίχνη, που δημιουργούν προϋποθέσεις κοινής δράσης με τα ε/κ κινήματα και τις αντίστοιχες αριστερές πολιτικές δυνάμεις. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση το ΑΚΕΛ έχει επιλέξει τα συμφέροντα της ε/κ αστικής τάξης και δεν καταγγέλλει καν τις παράνομες μπίζνες ή χορηγίες που κάθε τόσο βγαίνουν στην επιφάνεια, και στις οποίες φέρεται έντονα εμπλεκόμενος ο εκλεκτός του πρόεδρος Παπαδόπουλος.

Όσο για τον όρο Β. Κύπρος, που εμείς χρησιμοποιούμε, πρέπει να θυμίσουμε ότι άλλη η γλώσσα ενός αριστερού άρθρου κι άλλη εκείνη της διπλωματίας (ή του ελληνικού ιμπεριαλισμού).

Όλες αυτές οι εσωτερικές αντιφάσεις και συγκρούσεις που αναφέρουμε παραπάνω, εκδηλώνονται συχνά. Πρόσφατη είναι η περίπτωση της γέφυρας στην οδό Λήδρας, που ο Ταλάτ καθώς και η τουρκική κυβέρνηση ήθελαν να γκρεμίσουν, εις όφελος της προσέγγισης των δύο κοινοτήτων, ενώ ο τουρκικός στρατός πρόβαλε βέτο. Τελικά η γέφυρα γκρεμίστηκε στις 9/1.

Τέλος, μας είναι περισσότερο από φανερό ότι η μικρή Κυπριακή Δημοκρατία μπορεί να εμποδίσει την Τουρκία να μπει στην ΕΕ, αφού την χρησιμοποιούν (την Κύπρο) οι μεγάλες δυνάμεις «της νέας τάξης πραγμάτων» όπως θα τις έλεγε ο σ. Κολοκασίδης, και έτσι να δικαιωνίσει ένα καθεστώς ταίβανοποίησης της Βόρειας Κύπρου ή κάτι παρόμοιο. Το αν οι απόψεις μας ή αυτές του ΑΚΕΛ συνάδουν με τις απόψεις της «νέας τάξης πραγμάτων», είναι στην κρίση των αριστερών ανθρώπων που διαβάζουν την *Εποχή* ή παρόμοια έντυπα και κείμενα, να το κρίνουν. Φανταζόμαστε ότι πολλοί άνθρωποι, στην πλειοψηφία τους εκπαιδευμένοι στην εθνο-πατριωτική λογική από τις συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις, αλλά και ορισμένοι από την αριστερά, που απλώς προσθέτουν το επίθετο «αντιιμπεριαλιστική» σε αυτή την κυρίαρχη αστική λογική, θα χαρακτηρίσουν εμάς ως φορείς της «νέας τάξης πραγμάτων», όπως κάνει εξ άλλου και ο σ. Κολοκασίδης. Αντίθετα με τη λογική αυτή, εμείς επιμένουμε ότι δεν είναι η «πάλη των εθνών» αλλά τα συμφέροντα των εργαζόμενων και υποκείμενων σε εκμετάλλευση τάξεων, ε/κ και τ/κ, που πρέπει να μας ενδιαφέρουν. Παράλληλα ρωτάμε, βέβαια, πόσο «αντιιμπεριαλιστικές» είναι όλες οι διευκολύνσεις που έχει υπογράψει ο Παπαδόπουλος με τις ΗΠΑ για τη διευκόλυνση του πολέμου στο Ιράκ, ή για τη συμφωνία έκδοσης πολιτών στις ΗΠΑ, την οποία η Κύπρος έχει υπογράψει και για την οποία επαίρεται ο Παπαδόπουλος.

Τέλος μας είναι φανερό ότι ένα μεγάλο αριστερό κόμμα σαν το ΑΚΕΛ, αν συγκρουστεί με τον εθνικισμό που είναι σύμφυτος με την αστική ιδεολογία, αρχικά ασφαλώς θα έχει κάποιες απώλειες στην επιρροή του. Διότι τότε δεν θα μπορεί ούτε θα θέλει να συγκυβερνά με τον Παπαδόπουλο σε μια συνδιοίκηση καθαρά αστική (αλλά και εθνικιστική απέναντι στην μειοψηφική κοινότητα που ζει στο νησί). Και γιατί να συγκρουστεί, λοιπόν; Γιατί ο καπιταλισμός χρειάζεται ανατροπή και όχι συγκυβέρνηση, τόσο στην Κύπρο όσο και παντού αλλού. Αλλά σήμερα δεν έχουμε (οι εργαζόμενοι και τα κινήματα) τη δύναμη να ανατρέψουμε ούτε τους εθνικισμούς ούτε πολύ περισσότερο τους καπιταλισμούς. Μήπως είναι όμως η εποχή της σωστής προετοιμασίας για επόμενες και επερχόμενες αναμετρήσεις; Σ' αυτό το

ερώτημα εμείς απαντούμε θετικά, ενώ παράλληλα υποστηρίζουμε, ενθαρρύνουμε και συμμετέχουμε στα αντιεθνικιστικά κινήματα επαναπροσέγγισης τα οποία ήδη έχουν παίξει το θετικό τους ρόλο ο οποίος πρέπει να δυναμώσει στο μέλλον.

Νάσος Θεοδωρίδης, μέλος του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ

Σίσσυ Βωβού, μέλος της ΑΚΟΑ

Γιάννης Μηλιός, μέλος της γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ και διευθυντής του περιοδικού ΘΕΣΕΙΣ.